

skulde sejle hende ned til den gamle Højskoleforstanders Begravelse, da han dog havde nogle Sildegarn staaende her i Nærheden, som han kunde se til med det samme.

Hun talte roligt, lidt forlegen og uden en eneste Gang at se op paa Emanuel; derimod havde hun atter taget Hansines Haand. Skønt hun søgte at skjule det, var det tydeligt at mærke paa hendes Tone, hvor skuffet hun var bleven i sine Forventninger ved Gensynet af sin gamle Højskole-Vennekreds, og at hun blot længtes efter at komme hjem igen til sin Strand, sine Faar, sine Børn og sin Mathias.

Emanuel havde kun flygtigt hørt efter, hvad hun fortalte; han var hurtig sunket hen i sine egne Tanker. Han sad med Haanden under Kinden — saadan som det var bleven hans Vane i den sidste Tid — og saa' mod Jorden.

„Det er sandt, Hansine,“ sagde han med ét og saa' op. „Du har jo talt med Fru Gylling fra København, efter hvad hun fortalte mig. Hvordan syntes du saa om hende?“

„Aa — saamænd!“

Efter et Øjeblik's Tavshed vedblev han:

„Sig mig, hvad talte I egentlig om?“